

[Lone Dybkjær]

Om det reelle indhold vil jeg sige – og det er også nogle bemærkninger til den socialdemokratiske ordfører – at jeg synes da sådan set godt, at man kan afslutte nogle forsøg – det kan man i hvert fald i almindelig forsøgspraksis – uden at man direkte har taget stilling til, hvad der videre skal ske. Jeg kan godt forstå, at man politisk kan finde, at en anden metode havde været hensigtsmæssig, men jeg synes da godt, man kan afslutte nogle forsøg, dersom de er færdige, uden samtidig at have taget nøjagtig stilling til, hvad der videre skal ske. Det er en politisk problemstilling og ikke, hvad jeg vil kalde en saglig problemstilling.

Jeg mener også, at det gælder for disse forsøg, at der egentlig er lært, hvad der er at lære. Jeg tror i og for sig ikke, at vi forsøgs-mæssigt kunne have fået noget ud af at videreføre forsøgene, hvorimod man godt kan diskutere, om man på anden vis kunne have fået noget ud af det. Derfor synes jeg også, det er rigtigt, når det bliver sagt, at motivet til en videreførelse er at få en landsdækkende ungdomsgaranti, det er ikke mere det forsøgs-mæssige, der er motivet. Jeg mener altså, at disse forsøg har tjent deres mission, og man har lært af de forsøg, hvad der er at lære.

Det, jeg så vil sige om de forsøg som forsøg betragtet, er, at vi mangler nok noget at sammenligne med. Vi har lavet nogle opgørelser, men vi har ikke tilsvarende opgørelser andre steder. Det kan vi så tage til os til næste gang, vi sætter nogle forsøg i gang, for det kan ikke være sidste gang, det sker. Det kan være meget svært at sige, hvordan det egentlig forholder sig med de forskellige svage grupper, og hvordan forsøgene reelt har virket, fordi vi mangler disse sammenligninger.

Men det, som vi under alle omstændigheder kan konkludere om forsøgene, er – og det føler jeg i øvrigt ikke er i modstrid med det, som undervisningsministeren sagde, da han henholdt sig til, hvad der tidligere var sagt om dette – at der selvfølgelig er tiltag, der skal føres videre, og der er tiltag, der ikke skal føres videre. Så meget om, hvad jeg ville kalde det reelle indhold.

Så kan vi så diskutere det politiske indhold. Der er vores konklusion af forsøgene som forsøg, garantiordningen som garantiordning, at der ikke er tilstrækkelig doku-

mentation for, at man kan gå videre med den landsdækkende ungdomsgaranti, hvad vi også sagde, da vi behandlede forslaget, men det indebærer naturligvis ikke, at der ikke skal ske videre forhandlinger om undervisningsministerens redegørelse og andre tiltag.

Men vores konklusion på forsøgene er altså, at vi ikke kan gå videre med en landsdækkende ungdomsgaranti. Så kan man naturligvis altid diskutere – det var også det, hr. Nørgaard Sørensen var inde på – om det politisk havde været rigtigt, at man havde nået en afklaring omkring det, der videre skal ske, inden man stoppede disse forsøg. Det vil jeg sådan set ikke sige at der ikke kunne være meget gode argumenter for, men nu er vi altså i den situation, at forsøgene er blevet stoppet pr. 1. april, og så bliver dette ligesom post festum. Jeg kan imidlertid godt se argumenterne for, at man eventuelt havde forlænget det i en eller anden kortere periode med henblik på at nå til en eller anden form for enighed. Imod det kan naturligvis også siges en hel del, nemlig at da der er et flertal, der ikke vil føre ungdomsgarantiordningen videre, kan man lige så godt tage den af bordet allerede, og det er så det, der er sket.

Men jeg mener altså, at man har lært af de forsøg, hvad der kan læres, de kan ikke føres videre som forsøg, og vi er ikke tilhængere af en omfattende ungdomsgarantiordning på landsbasis, fordi vi ikke mener, der i de forsøg på nuværende tidspunkt er skabt dokumentation for, at det kan gøres fornuftigt, men der er naturligvis en række tiltag i disse forsøg, som skal videreføres.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg kunne forstå, at fru Lone Dybkjær nu mener, at det, at forsøgene skal stoppes, før vi ved, hvad de skal afløses af, i dag er fornuftig tale. Jeg kunne godt tænke mig at spørge, hvad der begrundes ændringen i indstillingen, fra dengang vi i folketingets arbejdsmarkedsudvalg i november pressede regeringen til at udsætte stoppet af ungdomsgarantien fra 1. januar til 1. april med den begrundelse, som det radikale venstre var enig i, nemlig at folketingets partier skulle have mulighed for og tid til at drøfte, hvad der skulle afløse ungdomsgarantiordningen,